But רב פפי said this verification

- האמר רב פפי האי אשרתא

OVERVIEW

The גמרא cited a ruling (some say it in the name of רב הונא and others in the name of כב) that if in the process of writing a קיום on a שטר, two of the דיינים recognize the signature and one does not; then if the two did not as yet sign (the אשרתא) they may testify for the third דיין (as to the authenticity of the שטר) and he may also sign. [However if the two signed already, they may not testify for the third גמרא challenges this ruling. How is it permissible to write the אשרתא (in which it says that we three דיינים verified the signatures of the witnesses) when in fact at the time of the writing, one of the דיינים could not verify the signatures of the עדים. The גמרא cites רב פפי who states this restriction (in the name of רבא) and explains that this אשרתא would be פסול for it is מחזי כשקרא; it appears as a falsehood. The אשרתא states that the signatures are verified by three דיינים, when in fact, when these words were written, one of the three זיינים could not verify the signatures. מחזי will discuss whether this ruling of רב פפי and the concern of is an accepted ruling or whether it was rejected and we are not concerned for מחזי כשקרא.

------

asks: תוספות

תימה דפריך מדרב פפי¹ -

And it is incredible; that the גמרא challenged the previous ruling of שלשה שלשה יבו את השטר וכו', from a ruling of רב פפי

ועוד דבפרק כל הגט (גיטין כו,ב ושם) מסיק דרב לית ליה דרב פפי - -

תוספות may (also) be asking how can we refute a ruling by רב סר בי הונא, from a ruling of רב פפי who was also (only) an אמורא (and of a later generation than רב חופפות. (רב ים רב הונא) goes on to strengthen his question.

² רב נחמן וויר who maintains that a מ does not require מים (only התימה לשמה), a person who finds a מ in the rubbish may have it signed and delivered to his wife for a proper divorce. It is evident from במול that we are not concerned for מחזי כשקרא; otherwise this מ would be לשמה is not required) for it was not written at all for this man and wife.

 $^{^3}$ שטרות (except טופס one may write the entire טופס (the legal format of the document minus the relevant details, such as the names, date, etc.); even though ultimately the שטר will be מחזי כשקרא for it was not written for this transaction; disagreeing with ^{3}

And furthermore in ברק כל הגם the גמרא concludes that בר disagrees with –

- היכי פריך הכא מדרב פפי אמילתיה דרב היכי פריך הכא מדרב פפי אמילתיה דרב on a statement of רב פפי when it is evident that רב clearly disagrees with - רב פפי

מיהו הא איכא לתרץ דאלישנא דאמרי לה משמיה דרב הונא פריך - ^{5} However, this last question can be answered, that the גמרא is challenging the view that claims that the foregoing statement of 'גמי עשבו וכו' was said in the name of רב פפי מונא and not in the name of רב הונא הונא from רב פפי הונא לוא מונא של הונא לוא הונא לוא הבית של האפר של הונא לוא הבית של האפר של האפר בי מונא לתרא לוא דרב פפי מדרב נחמן writes 'דליתא דרב פפי מדרב נחמן'.

חוספות entertains a possible answer; that the question may be as follows:

- ואין לומר דהכי פריך כיון דאמר משחתמו אין מעידין לפניו וחותם And we cannot answer that this is the challenge; since רב (or רב הונא) said that once the דיינים signed, they may not testify in the presence of the third דיין and have him sign –

אלמא חיישנין למיחזי כשקרא⁶ –

This proves that רב is concerned about 'false appearances'; that בר agrees with יחספות; רב פפי concludes with the proposed question –

 $-^{7}$ אם כן משכתבו עד שלא חתמו נמי דכתיבה נמי מיחזי כשקרא If so then even in the case where they wrote it and had not signed it yet, it should also not be permitted for the two דיינים to testify before the third אשרתא (before all the דיינים are acquainted with the signatures of the עדים) also appears as a lie.

תוספות rejects this (proposed question as an) answer:

- דאם כן הוה קשיא דרב אדרב דהכא חייש למיחזי כשקרא ובפרק כל הגט (שם) אחייש דאם כן הוה קשיא דרב אדרב דהכא חייש למיחזי כשקרא ובפרק כל הגט (שם) For if this is so; that the reason why after the two דינים signed they may not testify before the third מיחזי כשקרא, is on account of מיחזי כשקרא, then there is a contradiction from one statement of ב- to another. For here דיניש ווייש

 $^{^4}$ According to the 'ואמרי ליה' this ruling of שלשה שישבו was said by רב in the name of ב.

⁵ See 'Thinking it over' # 1.

⁶ We are presently assuming that the reason for אין מעידין לפניו is because it is מחזי כשקרא, since the third עד did not recognize the signatures at the time the אשרתא was signed.

⁷ The question on רב הונא would not be so much from רב פפי, but rather that there is an inconsistency in the statement of משחתמו אין מעידין לפניהם was mentioned as an adjunct, since רב שלמה משחתמו אין מעידין לפניהם agrees with אילת אהבים וכסא שלמה (see הונא).

למיחזי כשקרא according to this proposed answer (for he forbids testifying after the signing); and in ^{8} פרק כל הגט he is not concerned for מיחזי מיחזי משחתמו אין מעידין לפניו וכו' לפניו וכו' אין מעידין לפניו וכו', is on account of מיחזי כשקרא. כשקרא

- ^{9} אלא טעמא דמשחתמו דמי לנוגעים בעדות

But rather the reason why משחתמו אין מעידין לפניו is; for once they signed on the אשרתא, their subsequent testimony is similar to a biased testimony. Once the two אשרתא signed on the אשרתא they (seemingly) have a vested interest in completing it, therefore their testimony before the third דיין appears tainted.

מוספות answers:

ריים הכית הכי הש״ס להקשות אפילו מדבר דלא הוי הלכתא הכי – ותירץ רבינו תם דדרך הש״ס להקשות אפילו מדבר דלא הוי הלכתא הכי אמרא answered; that this is the custom of the גמרא, to present a challenge even from a ruling that is not the accepted הלכה.

תוספות continues with a halachic ramifications:

- ופוסק רבינן תם דכתבינן אורכתא אפילו אמטלטלי דכפריה ופוסק רבינן תם דכתבינן אורכתא אפילו אפילו אפילו אפילו אחל אחל רבינן תם דכתבינן אורכתא even for movable property which the defendant denies that he has in his possession; nevertheless the הרשאה be written -

– דלא קיימא לן כרב פפי דחייש למיחזי כשקרא אף על גב דפריך מינה For we do not follow the ruling of רב פפי who is אייש למיחזי כשקרא; regardless that the גמרא bases challenges on his ruling of מחזי כשקרא -

_

⁸ See footnote # 3.

⁹ See 'Thinking it over' # 2.

 $^{^{10}}$ משחתמו ד"ה משחתמו ד"ה משחתמו בסוף גמרא. The ממרא there discusses a case where a suspicion arose concerning one of the דיינים that was meant to sign on the אשרתא. The other two דיינים can testify to nullify this suspicion only before these two signed on the אשרתא, but not after the two signed, for the same reason; they are נוגע בעדות.

¹¹ אורכתא is a הרשאה or 'power of attorney'. If a plaintiff wants to send an agent in his place to prosecute a claim, he must invest in this agent a power of attorney stating that the agent is claiming and collecting on his own behalf. Otherwise the defendant can argue that he has no dealings with this agent. See ב"ק ע,א ב"ק.

 $^{^{12}}$ The plaintiff claims that the defendant has some of his מטלטלין in his possession.

¹³ The מטלטלין states that the agent may collect the מטלטלין in question as if it is his own. However since the defendant denies possessing the מטלטלין, it seems that the עדים who sign on this הרשאה, are signing on a false document, since according to the נתבע there are no מטלטלין in his possession.

ופריך נמי מנהרדעי¹⁴ בכמה מקומות בפרק שבועת העדות (שבועות דף לג,ב ושם) -And the גמרא also presents challenges from the ruling of נהרדעי in various places in "o" including in פרק שבועת העדות -

ובפרק יש בכור (בכורות דף מט,א) והאמרי נהרדעי לא כתבינן אורכתא כולי – בכור (בכורות דף מט,א) והאמרי נהרדעי אמרא asks in these two places, 'but the נהרדעי מדער מאדה where the ממלטלי דכפריה, in a case of מטלטלי דכפריה, for it is מחזי מטלטלי דכפריה מהדעי and בהרדעי מרדעי הרשאה, but rather we maintain that אחזיינן למחזי כשקרא הרשאה. And we do write a הרשאה even on מטלטלי דכפריה.

תוספות offers an additional answer to the original question; how can the גמרא ask from רב when the גמרא, when the גמרא states concerning וליתא that וליתא; his ruling has been negated:

יש מפרשים וליתא דקאמר בהכותב ^{15} ובפרק כל הגט ^{16} (גיטיודף כו,ב ושם) - And others explain that the term 'וליתא', which the גמרא uses in פרק הכותב and in פרק כל הגט -

דלא בעי למימר דליתא לדרב פפי אלא דליתא לקושיא – That it does not mean that s'רב פפי רב ידעווחg is negated, but rather that there is no question. The difficulty that was raised in those ממרות on account of רב פפי is nonexistent; it can be resolved -

שאין לדמות אשרתא שהוא מעשה בית דין לשאר שטרות - That we cannot compare an אשרתא which is a מעשה בי"ד to other שטרות. By an אשרתא one must be careful that it should not be מחזי כשקרא; however by other מעשה בי"ד מעשה בי"ד, since they are not מחזיר כשקרא.

דבמעשה בית דין לכולא עלמא חיישינן למיחזי כשקרא - However by a מעשה בי"ד everyone agrees (even רב that we are משקרא וtis therefore understood why in our אמרא we ask from רב פפי אווי הי"ד, since here we are also discussing the identical case of מעשה בי"ד. The challenge from מעשה בי"ד as well.

-

¹⁴ See following paragraph.

 $^{^{15}}$ The אמרא (לקמן פּה,א) cites a case of a woman who was obligated to swear. She requested that a document be written beforehand that she discharged her שבועה properly and was vindicated. This document was to be given to her after the ביבי בר אביי. שבועה agreed. בפּפי asked that it is מחזי כשקרא, based on his ruling in the name of אבר; for at the time of the writing she has not yet sworn.

¹⁶ See footnotes # 2 & 3.

 $^{^{17}}$ This resolves the difficulties in פרק הכותם and in פרק כל הגט, for in both of those cases it was not a מעשה בי"ד, which was שבועה (see following footnote # 18) משועה it is concerning שטרות מעשה בי"ד מעשה בי"ד מעשה פרק כל הגט it is concerning מעשה בי"ד.

¹⁸ See תוספות ישנים הו the margin who writes; וההיא דהכותב לא חשיב מעשה בית דין דבעדים סגי שיעידו שנשבעה in the margin who writes; מעשה בי"ד owrite a release for her that she swore) מעשה בי"ד to write a release for her that she swore) for it is sufficient that עדים testify that she swore.

תוספות offers an additional answer on the original question:

ורבנו יצחק מדנפי"ר¹⁹ תירץ דלכתחלה ודאי חיישינן למיחזי כשקרא – ורבנו יצחק מדנפי"ר And the ר"י מדופי"ך answered that initially we are certainly concerned for מחזי כשקרא and therefore no document should be written מחזי כשקרא if it is מחזי כשקרא.

תוספות proves his point that לכחתחלה we are חושש למחזי כשקרא even according to רב who argues with רב פפי:

כדאמר להו רב לספרי כי יתיבתו בהיני כולי (בבא בתרא דף קעב,א) –

As רב ordered his scribes that when you are working in היני, etc.; you should write in the שטר, the place where the שטר is being written is in היני, even though the instructions were given to you in a different place. It appears that even is - לכחתחלה מחזי כשקרא לכתחלה However, this restriction of מחזי כשקרא לכתחלה is only

אבל בדיעבד לא חיישינן ולהכי פריך הכא דהוי לכתחלה –

However, once it was done we are not concerned whether it is מחזי כשקרא or not; and therefore the גמרא here challenged the ruling of שלשה שישבו, for here **it is** a case of לכתחלה. They are writing the קיום before all the דיינים are aware of the authenticity of the שטר.

והא דקאמר דליתא לדרב פפי היינו דיעבד

And that which the גמרא states (in פרק כל הגט and in פרק כל הגט that the ruling of דב פפי is discredited; that refers only to case of דיעבד; not in cases of לכתחלה.

תוספות will now show that where the גמרא states וליתא concerning the ruling of רב פפי (that even though it appears to be case of לכתחלה [where s'רב פפי' ruling should apply] nevertheless) it is similar to a דיעבד -

דההיא איתתא דהכותב (לקמן דף פה,א ושם) -

For by the case of that woman in פרק הכותב -

כיון שהיתה צריכה לחזור לבית דין כדיעבד דמי -

Since if we would not write the שטר זכות for her now, she would be required to return to 7", a second time²², therefore it is similar to a זיעבד situation.

והרשאה נמי דכתבינן אמטלטלי דכפריה –

²⁰ See 'Thinking it over' # 3.

¹⁹ See תוספות שבת קמג,א ד"ה ואם.

²¹ Concerning טופסי שטרות which are permitted to be written לכתחלה (even though it is מחזי כשקרא); nevertheless since it is for תקנת סופרים it is considered ודו"ק). בדיעבד

²² The plaintiff in that case (to whom the woman 'owed' a שבועה), requested that she swear in his city. The woman agreed provided that the local בי"ד write and give her now the שטר זכות. If they would refuse and only give it to her after she swore, she would have to return to this בי"ד a second time.

And also in the case of הרשאה which we do write for the מטלטלין which the נתבע denies (even though it is מחזי כשקרא) -

היינו משום כיון דאינו יכול לילך שם כדיעבד דמי:

It is because since the תובע cannot go there and present his claim to the בתבע personally, it is similar to a בידעבד situation. Even though in both of these cases we write it לכתחלה, nevertheless they are considered דיעבר situations.

SUMMARY

The ר"ת maintains that we are not concerned about מחזי כשקרא. [Therefore a may be written even for מטלטלי דכפריה.] Others maintain that we are לכתחלה only by a מעשה בי"ד מדנפי"ר maintains that לכתחלה אל מדי כשקרא הושש למחזי כשקרא. בדיעבד הושש למחזי כשקרא בדיעבד.

THINKING IT OVER

- 1. תוספות attempted to answer that the question from רב פפי was according to that said this דין in the name of מברא. The משכתבו subsequently answers that the הלכה should read not משכתבו but rather משכתבו. However according to אחרים who is not הייש למחזי כשקרא why would he say משכתבו, it should say משכתבו ^{24}
- 2. תוספות says that the reason once the two דיינים signed on the שטר they cannot testify before the third דיין is because it is דמי לנוגעים בעדותן. ²⁵ Is the because they want to substantiate their original stance (that it is a valid that they do not want their signing to be for naught? ^{26}
- 3. According to the ר"י מדנפיר who maintains that לכתחלה all agree that we are אפי' מצא למחזי למחזי למחזי למחזי למחזי לשקרא אפי' מצא אפי' מצא אפי' לכתחלה which is seemingly לכתחלה? ^{28}

 ^{24} See רע"א; see ח"ב אות שי"ה.

²³ See footnote # 5.

²⁵ See footnote # 9.

 $^{^{26}}$ See משכנות הרועים אות תקג.

²⁷ See footnote # 20.

 $^{^{28}}$ See פנ"י and אילת אהבים.